Noi suntem lucrători împreună cu Dumnezeu

Aș vrea să vorbim despre planul lui Dumnezeu și despre interacțiunea dintre lucrarea lui Dumnezeu și om. Ce responsabilități ne revin nouă, și ce responsabilități îi revin lui Dumnezeu în acest plan de mântuire pe care l-a făcut pentru noi? Suntem singuri, noi facem decizii singuri, sau Dumnezeu participă împreună cu noi? Să analizăm, dacă vreți, care este partea noastră și care este partea lui Dumnezeu în această lucrare.

Să deschidem cuvântul lui Dumnezeu la Epistola către Romani, la capitolul 8. O să citim de la versetul 28 și 29: *„Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.”* Amin.

Știm că *„toate lucrurile lucrează spre binele nostru”*. Toate lucrurile înseamnă toate lucrurile care vin de la Dumnezeu, lucrează spre binele nostru, spre mântuirea noastră. *„Spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”*

Primul lucru pe care îl face Dumnezeu este să ne facă o chemare. Aceasta este partea lui Dumnezeu. Ne cheamă, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, pentru că ne-a hotărât mai dinainte să fim asemenea chipului Fiului Său, Domnul Isus.

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu: să ne aducă la statura plinătății lui Hristos. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Și vom vedea, vom citi despre responsabilitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea noastră. Vom merge să citim în Deuteronom, mai întâi, la capitolul 32. Citind de la capitolul 32 din Deuteronom, versetul 3 și prima parte din versetul 4: *„Căci voi vesti Numele Domnului; dați slavă Dumnezeului nostru! El este stânca, lucrările Lui sunt desăvârșite.”* Amin.

Lucrările lui Dumnezeu sunt desăvârșite. Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem este: suntem și noi lucrarea lui Dumnezeu, care este desăvârșită?

Universul l-a făcut desăvârșit, pe îngeri i-a făcut desăvârșit, dar și omul este lucrarea cea mai mare a lui Dumnezeu. Oamenii au spus că noi suntem la superlativ coroana creației Lui. Vom explora în Epistola către Efeseni cum suntem descriși ca fiind lucrarea Lui, care este desăvârșită.

Atunci când ne autodefinim ca fiind slabi și incapabili să atingem desăvârșirea, într-un fel îl negăm pe Dumnezeu, sugerând că El este neputincios. Lucrările lui sunt desăvârșite, iar ideea că lucrarea Lui în noi nu poate fi desăvârșită este o eroare gravă.

În Efeseni, capitolul 2, versetul 10, este scris: *„Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în

ele."* Amin. Așadar, suntem lucrarea Lui Dumnezeu. Se pune întrebarea dacă, după ce începe această bună lucrare în noi, ne lasă să ne descurcăm singuri sau își duce lucrarea la bun sfârșit.

Pentru a aprofunda această idee, ne vom referi și la Epistola către Filipeni, unde Apostolul Pavel afirmă în capitolul 1, versetul 6: *„Sunt încredințat, că Cel ce a început în voi această bună lucrare, o va duce la bun sfârșit până în ziua lui Isus Hristos."* Aceasta subliniază credința lui Pavel ca o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o încredere neclintită în capacitatea lui Dumnezeu de a finaliza lucrarea începută în noi.

În Epistola către Evrei, ni se reamintește că singurul lucru care ne poate despărți de Dumnezeu este o inimă rea și necredincioasă, dar aceasta nu este partea lui Dumnezeu. Partea care îi revine lui Dumnezeu, El, în credincișia Lui, o îndeplinește desăvârșit.

Apostolul Pavel este încredințat că Dumnezeu, care ne-a chemat și a început în noi această bună lucrare, o va duce la îndeplinire. Scopul lucrării Lui este să ne aducă la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Mulți cred azi că Dumnezeu nu poate nu să realizeze acest lucru în timpul vieții trăite de om pe pământ.

Să ne gândim la o ilustrație practică: suntem copii mici, de cinci sau șase ani. Putem noi, singuri, să terminăm facultatea fără ajutorul școlii, al profesorilor, al instituțiilor? Copilul unui cioban, de exemplu, care visează să devină medic, poate atinge acest obiectiv fără sprijin și îndrumare? Este posibil să încep să învăț singur, sau este necesar să am un profesor? Este obligatoriu să frecventez o școală, și am nevoie de resurse.

Cine a fost responsabil pentru educația din trecut? Ca și copil, când m-am născut, am fost eu cel care a înființat școlile, sau au fost alții înaintea mea care au pregătit totul? Este o binecuvântare să fiu acceptat în clasa întâi, este considerat un har, mai ales când nu știu nimic, nu?

În mod similar, putem face o paralelă cu relația noastră cu Dumnezeu. Când ne apropiem de El, ce suntem? Să presupunem că suntem un vas gol. Noi am renunțat la sinele nostru pentru a fi primiți în școala Lui. *„Mergeți în toată lumea și faceți ucenici"* – ce înseamnă acest îndemn? Și care este rolul învățătorilor?

De ce este necesar să fim învățați? Învățătorii sunt chemați să ne păzească și să ne ajute să devenim asemenea lui Hristos. Avem un scop cu toții: să facem ucenici. Există oare o școală în acest proces? Da, avem școala lui Hristos, unde El este învățătorul și maestrul nostru.

Să explorăm mai departe ce face Dumnezeu pentru noi. În 1 Petru, capitolul 5, versetul 10, citim: *„Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți."*

În acest pasaj, vedem că nu suntem chemați doar să fim iertați și să suferim, ci suntem chemați la o statură înaltă. După o perioadă de suferință, Dumnezeu promite să ne desăvârșească. Cine va face acest lucru? El însuși.

La fel ca un copil care începe să învețe să cânte la pian, nu este desăvârșit de la început, dar dacă învață de la Mozart, are șanse mari să devină ca Mozart. În mod similar, Dumnezeu începe lucrarea de desăvârșire în noi. El ne va întări, ne va da putere și ne va face neclintiți. A Lui să fie slava și puterea, căci El are toată puterea. Trebuie să reținem că lucrările Lui sunt desăvârșite și ceea ce începe El, poate duce la bun sfârșit.

Să ne mai informăm despre puterea lui Dumnezeu și să citim în continuare despre cum El lucrează în viața noastră. Reflectând asupra vieții noastre și a rolului pe care îl joacă Dumnezeu în ea, ne putem întreba ce s-ar întâmpla dacă am fi lăsați doar la puterea și capacitatea noastră, fără implicarea Lui.

Diavolul, asemenea unui leu care răcnește, caută pe cine să înghită. Dar, dacă suntem sub protecția puterii lui Dumnezeu, putem fi cu adevărat înghițiți de cel rău? Chiar dacă suntem păcătoși, puterea lui Dumnezeu este mai mare, cu excepția cazului în care suntem răi și necredincioși. Domnul Isus ne asigură că nimeni nu ne poate smulge din mâna Sa, spunând: *„Nimeni nu vă va smulge din mâna mea.”* Aceasta exclude doar cazul unei inimi rele și necredincioase.

În 1 Tesaloniceni 5:23-24, ni se spune: *„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios.”* Aceste cuvinte ne descriu natura lui Dumnezeu ca fiind una credincioasă, care nu ne uită și Își ține promisiunile. În contrast cu oamenii care pot fi necredincioși, Dumnezeu este întotdeauna credincios și va îndeplini ceea ce a promis, păzindu-ne duhul, sufletul și trupul.

Reflectând asupra proporției dintre partea noastră și partea lui Dumnezeu în textele biblice, observăm că partea lui Dumnezeu este prezentată ca fiind mai mare. Pe măsură ce creștem, partea noastră pare să devină mai mare, dar totuși, partea lui Dumnezeu rămâne predominantă.

În 1 Corinteni 10:13, citim: *„Nu vă va ajunge nicio ispită care să nu fie potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios…”* Aceasta ne reamintește că Dumnezeu nu ne va lăsa să fim ispitiți peste ceea ce putem suporta și că El, în credincioșia Sa, ne va oferi și calea de ieșire. Încrederea noastră este plasată în El, așa cum parafrazăm din Evrei: *„Nu mă voi teme de nimic. Ce mi-ar putea face omul?”*

Această încredere deplină în Dumnezeu ne asigură că, indiferent de provocările vieții, suntem în mâini sigure. Dumnezeu participă activ în viața noastră, fiind credincios și nu îngăduie ca Satan să ne ispitească peste puterile noastre. Conform Scripturii, *„Nu v-a îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre. Ci împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.”* Acest lucru ne asigură că Dumnezeu ne oferă mijloacele necesare pentru a face față ispitelor.

Dumnezeu este mereu la lucru în lume și în viața noastră. Suntem creația Sa, iar lucrarea Sa este desăvârșită; ceea ce începe El, duce la bun sfârșit. Dacă întâmpinăm stagnare în viața spirituală, responsabilitatea ne aparține, nu lui Dumnezeu. Așa cum este scris în Evrei 5 *„Voi care trebuia

să fiți de mult învățători, aveți din nou nevoie de lapte, de lucruri începătoare.”* Dumnezeu nu ne-a abandonat, ci ne-a dat capacitatea de a deosebi binele de rău.

În Ioan 5:17 citim: *„Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez.”* Aici vedem că Domnul Isus este cel care lucrează alături de Tatăl. În Ioan, capitolul nouă, ni se prezintă o minune realizată de Domnul Isus, vindecarea unui orb din naștere. Această minune, ca și celelalte, a avut un scop precis: să demonstreze lucrările lui Dumnezeu și să contribuie la planul de mântuire a omenirii.

Prin aceste minuni, Domnul Isus a fost acceptat ca învățător, Domn și Mântuitor. El a făcut lucrări pe care nimeni altcineva nu le-a făcut, confirmând astfel că El este Fiul lui Dumnezeu. Așa cum El însuși a spus, *„Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce m-a trimis.” *Domnul Isus, în timpul Său pe Pământ, ne-a încredințat o misiune, spunându-ne *„Mergeți”*. Ce înseamnă acest *„mergeți”*? Înseamnă să *„umblați, încălțați cu râvna Evangheliei păcii, faceți ucenici”*. Astfel, ne-a implicat în lucrarea Sa. Dar înainte de a ne aprofunda în această parte, să ne întoarcem la cuvintele lui Dumnezeu.

Să rămânem la Evanghelia după Ioan, capitolul 3. Voi citi de la versetul 3. Domnul Isus i-a spus lui Nicodim: *„Adevărat, adevărat îți spun că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”* Nicodim întreabă: *„Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale să se nască?”* Domnul Isus răspunde: *„Adevărat, adevărat îți spun, că dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția Lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este Duh.”* Amin. Deci, trebuie să ne naștem din nou. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, nu a noastră. Să reflectăm asupra acestui aspect.

În lucrarea lui Dumnezeu, El plantează sămânța și ne oferă Duhul Sfânt. Cuvântul și Duhul Sfânt trebuie să participe împreună, pentru ca viața nouă să apară. Lucrarea lui Dumnezeu este perfectă. Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit, așa cum spune Scriptura în Psalmi *„Legea ta este desăvârșită. Cuvântul tău este încercat. Este desăvârșit. Cuvântul Meu nu va trece,”* afirmă Domnul Isus. *„Toate vor pieri, dar cuvintele Mele vor rămâne, pentru că este sămânța lui Dumnezeu.”* Sămânța lui Dumnezeu este perfectă și noi trebuie să ne naștem din Cuvânt și din Duh. Toate lucrează împreună, pentru nașterea din nou.

Nașterea din nou este tot lucrarea lui Dumnezeu, nu a noastră. El ne-a chemat și ne-a dat acest dar. Suntem aici pentru că El ne-a chemat. Să ne îndreptăm atenția către Tesaloniceni, prima epistolă către Tesaloniceni, pentru a vedea ce se întâmplă cu Cuvântul lui Dumnezeu. Vom citi doar câteva pasaje, deoarece nu putem acoperi totul, dar pentru a înțelege responsabilitatea lui Dumnezeu, partea Sa și partea noastră, și atunci când ne simțim neputincioși și slabi, să ne concentrăm pe noi înșine, nu pe Dumnezeu.

El a făcut absolut tot ce trebuie pentru ca noi să ajungem la această statură înaltă. În 1 Tesaloniceni, capitolul 2, citesc de la versetul 11 la versetul 13: *„Știți iarăși că am fost pentru fiecare din voi ca un tată cu copiii săi, vă sfătuiam, vă mângâiam și vă adeveream să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu care vă cheamă la împărăția și slava Sa. De aceea mulțumim

fără încetare lui Dumnezeu că atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci așa cum este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi, care credeți.”* Aceste trei versete transmit mesaje profunde.

Primul verset, pe care îl voi analiza mai târziu, ne arată că una dintre lucrările lui Dumnezeu pentru noi, oamenii, este să ne lase în grija altora mai înțelepți. Apostolul Pavel spune: *„am fost pentru fiecare din voi ca un tată cu copiii săi”*.

Acest lucru este esențial pentru creșterea pruncului nou născut. Cum se dezvoltă un copil? Ce alege un copil atunci când i se oferă mâncare?

Va prefera dulciurile, mierea și așa mai departe. *„V-am hrănit *cu ce?* Cu lapte, nu cu bucate tari, pentru că nu le puteați suferi.”* Aceasta este o metodă simplă. Prin aceasta, Dumnezeu ne implică în lucrarea Sa. Apostolul Pavel afirmă: *„Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”*. *„Să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la împărăția și slava Sa.”*

Apoi, apare partea care ne privește: atunci când ați primit cuvântul, intervine și responsabilitatea noastră. Dacă nu primim cuvântul, dacă cuvântul este semănat în inima lor și ei îl resping, Dumnezeu nu a început acea lucrare bună în ei.

Cuvântul scripturii ne zice în Evrei 8:10*, ‘Voi face cu ei un legământ nou, voi pune legile Mele în inima lor, le voi săpa în inima lor și în mintea lor.'”* Dumnezeu realizează acest lucru când și noi suntem deschiși să primim aceste legi. Atunci când și noi încheiem un legământ cu El, nu doar când El propune; El nu ne forțează să încheiem legământul.

Ezechiel spune frumos: *„Am trecut pe lângă tine și am văzut că îți venise vremea iubirii… Ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine și ai devenit a Mea.”* Această afirmație ne pune în fața unei întrebări: Când începe Dumnezeu această bună lucrare în noi? Răspunsul este că atunci când vine vremea iubirii noastre față de Domnul.

Ne este spus: *„Ați primit cuvântul lui Dumnezeu, pe care l-ați primit de la noi, nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum este în adevăr, ca pe cuvântul lui Dumnezeu.”* Aici se face referire la responsabilitatea noastră de a păstra cuvântul primit.

Cuvântul lui Dumnezeu este comparat cu sămânța care lucrează. Ne întrebăm dacă celulele din sămânța de grâu încep să lucreze atunci când sunt atinse de apă. Răspunsul este afirmativ, ele încep să lucreze. La fel, când cuvântul este germinat de Duhul Sfânt, acesta lucrează în noi. *„Cuvântul lucrează în voi care credeți.”*

Ne îndreptăm atenția către Epistola către Evrei, capitolul 4, pentru a înțelege mai multe despre cuvânt și pentru a ne încuraja. Dumnezeu este la lucru în ogorul Său și ne întrebăm dacă El uită să lucreze astăzi.

În capitolul 4, versetul 12, citim: *„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri. Pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și

măduva. Judecă simțirile și gândurile inimii.”*

Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, ceea ce înseamnă că el acționează în noi, asemenea unei săbii cu două tăișuri care desparte sufletul de duh și judecă simțirile și gândurile inimii. Dacă ne lăsăm judecați de cuvânt, acesta va acționa în noi.

Lucrarea Duhului Sfânt

În final, este menționat și Duhul Sfânt, care participă la procesul de desăvârșire. Este necesar să ne întrebăm dacă avem nevoie de cuvântul lui Dumnezeu sau dacă acesta este doar pentru lectură beletristică, să ne încărcăm cu informații și să știm unde se găsește Romani 15. Oare Dumnezeu dorește doar să cunoaștem locurile din Biblie sau să lăsăm cuvântul să lucreze în noi? Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să lucreze în noi ca o sabie cu două tăișuri.

În Apocalipsa, când se vorbește despre Domnul Isus, se menționează că *„din gura Lui ieșea o sabie cu două tăișuri”*. Această sabie cu două tăișuri reprezintă cuvântul, iar numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este esențial în această lucrare desăvârșită, este sămânța lui Dumnezeu, prin care ne naștem și care participă la nașterea noastră spirituală și lucrează în noi până la sfârșit. *Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi* ne îndeamnă să păstrăm Cuvântul în inima noastră pentru a ne judeca gândurile și simțirile, pentru a nu păcătui. Cuvântul lucrează în noi continuu.

Să ne îndreptăm atenția către lucrarea Duhului Sfânt. În Ioan 14, Domnul Isus ne asigură că nu ne va lăsa orfani, adică nu ne va lăsa singuri. Un orfan este caracterizat prin lipsa tatălui și a mamei, dar noi, ca și copii spirituali, avem un Tată și o mamă care se îngrijesc de noi. În Ioan 14:15, Domnul Isus spune: *„dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”*.

Aceasta este o condiție pentru a primi Duhul Sfânt. Domnul Isus, cât timp a fost pe pământ, a păzit poruncile Tatălui și a rămas în dragostea Lui. Duhul Sfânt este dăruit celor care ascultă de Dumnezeu, (vezi Fapte 5:32 Noi Suntem martori ai acestor lucruri, ca şi Duhul Sfânt pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.). Dacă îl iubim și păzim cuvântul Lui, El ne va dărui Duhul Sfânt.

Scopul primar al Duhului Sfânt este să ne nască din nou, așa cum Domnul Isus a promis: *„Voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac”*.

Cât timp va fi Duhul Sfânt cu noi? Astăzi, și mâine, și poimâine, până la sfârșit. Indiferent dacă este miercuri sau joi, Duhul Sfânt va fi prezent dacă *‘Nu întristăm Duhul, nu stingem Duhul.*‘ Dacă am stins Duhul, este foarte grav. Avem o mare responsabilitate în această lucrare a lui Dumnezeu cu noi. El ne conduce, El ne susține, El ne poartă dar și noi trebuie să ascultăm.

Trebuie să ne recunoaștem partea noastră în această relație, pe lângă partea lui Dumnezeu.* ‘Vă va da un alt Mângâietor, ca să rămână cu voi, și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu îl poate primi, pentru că nu îl vede și nu îl cunoaște. Dar voi îl cunoașteți, că rămâne cu voi și va fi

în voi.'*

Duhul Sfânt are un scop anume când este în noi. Cuvântul pătrunde în noi, la fel și Duhul. Duhul și Cuvântul operează în interiorul nostru, judecându-ne simțirile și gândurile inimii.

În versetul 26 citim: *„Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care îl va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus eu."* Duhul Sfânt are o parte activă, nu este doar o prezență exterioară, ci una interioară. El ne învață și ne aduce aminte de cuvintele Domnului Isus. Este o lucrare semnificativă a lui Dumnezeu. Ne cheamă, mijlocește pentru noi, ne păzește, intră în noi și ne dă Cuvântul.

În Ioan 16, se vorbește despre lucrarea Duhului Sfânt. Trimis de Tatăl, Duhul Sfânt a avut un rol esențial în timpul cât Domnul Isus a fost pe pământ. El a spus despre ucenici: *„Eu i-am păzit. acum plec la Tine, păzește-i Tu."* Păzirea lor se face prin Duhul Sfânt. În versetul șapte citim: *„Vă este de folos să mă duc, căci dacă nu mă duc eu, Mângâietorul nu va veni la voi."* Este crucial ca Duhul Sfânt să vină, pentru că fără El nu putem face nimic. Să ne gândim la aceasta. Domnul Isus afirmă în Ioan 15: *„Despărțiți de mine nu puteți face nimic."*

Aceasta înseamnă că fără El, nu suntem capabili să realizăm nimic. Totuși, El promite că, dacă pleacă, va trimite pe altcineva în locul Său. În Ioan 16, este explicat că atunci când va veni Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, *„va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata."* Duhul Sfânt ne va confrunta cu păcatele noastre, ne va arăta unde greșim, ca și cum ne-ar pune în fața unei oglinzi care ne reflectă impuritățile.

Pentru a beneficia de această călăuzire, trebuie să primim cuvântul lui Dumnezeu. Ioan 1:12 ne spune că *„tuturor celor ce l-au primit le-a dat dreptul să se facă copiii ai Lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din fire, nici din oameni, ci din Dumnezeu."* A fi născut din Dumnezeu este un lucru de mare importanță, deoarece Dumnezeu poartă de grijă copiilor Săi.

Ca părinți, ne purtăm de grijă copiilor noștri, iar Dumnezeu, ca Părinte suprem, își poartă de grijă copiilor Săi chiar mai mult. În Romani, ni se reamintește să privim la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu. Rămânem în bunătatea Lui atâta timp cât avem o inimă dedicată Lui; o inimă rea și necredincioasă ne desparte de El.

În Ioan 16:13, citim că *„când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare."* Acest verset subliniază importanța călăuzirii Duhului Sfânt. Așa cum este esențial să avem un ghid atunci când nu cunoaștem drumul către o destinație, la fel este esențial să ne lăsăm călăuziți de Duhul Sfânt în viața spirituală.

El ne oferă direcția corectă și ne ajută să evităm greșelile pe drumul nostru către adevăr și împlinire. Este important să înțelegem rolul pe care îl joacă Dumnezeu în viețile noastre. Domnul Isus ne-a promis: *„Nu vă voi lăsa singuri, orfani; nu vă voi lăsa singuri. Eu voi fi cu voi în toate zilele"*. Această promisiune ne oferă confort și asigurare.

Să ne întoarcem la Epistola către Romani, capitolul 8, unde găsim mai multe învățături despre Duhul Sfânt. Duhul Sfânt ne întărește încrederea și ne ajută să rezistăm ispitelor diavolului, care încearcă să ne convingă că suntem singuri și neputincioși. Când ne confruntăm cu propriile slăbiciuni, ne putem întreba cum am putea atinge perfecțiunea, având în vedere cât de slabi suntem. Însă nu suntem singuri în această luptă; îl avem alături pe Cel care este perfect și care poate lucra în noi perfecțiunea.

În Romani 8:26-27, citim: *„Și tot astfel, și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci noi nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.”* Amin. Este remarcabil cum Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Acest lucru ne poate aminti de dragostea unei mame care suspină pentru copilul său. Aceste suspine sunt pline de dragoste și dorință de mântuire.

Duhul Sfânt nu doar că mijlocește pentru noi, dar, conform Romani 8:1, locuiește în noi: *„Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.”* Duhul Sfânt este prezent în noi, în mintea noastră, ne aduce aminte de învățăturile Domnului și ne îndeamnă să nu păcătuim. Este o luptă interioară între două forțe opuse, dar Duhul Sfânt ne ghidează dacă îi permitem să ne vorbească și să ne influențeze deciziile.

Există o forță care ne îndeamnă să trăim conform firii pământești, sugerându-ne cât de plăcut ar fi să ne bucurăm de un concediu, să ne lăsăm conduși de firea pământească. În contrast, există o îndemnare spirituală, exprimată în versetul *„zic dar, umblați călăuziți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești”*, așa cum ne învață Epistola către Galateni, în capitolul 5. Duhul Sfânt se opune firii pământești și ne îndeamnă să evităm răul.

A fi îndemnat înseamnă a fi încurajat sau sfătuit, așa cum oamenii se sfătuiesc reciproc, întrebându-se *„E bine să faci așa? E bine să mergi încolo?”* În mod similar, Duhul Sfânt ne îndeamnă la nivelul minții, în interiorul nostru. Este esențial să urmăm îndemnurile Duhului. Dacă nu urmăm aceste îndemnuri, nu ținem cont de ele. Acest lucru implică și o responsabilitate mare personală.

Conform versetului 5 din capitolul 8 din epistola către Romani, cei care trăiesc conform firii pământești urmează lucrurile acesteia, în timp ce cei care trăiesc conform îndemnurilor Duhului urmează lucrurile Duhului. Urmarea firii pământești duce la moarte, pe când urmarea Duhului duce la viață și pace, pentru că Duhul Sfânt este implicat în acest proces.

Să explorăm mai departe rolul Duhului Sfânt. În 2 Corinteni, vedem marea lucrare pe care Dumnezeu a început-o cu noi și cât de mult se implică El în această lucrare, cerându-ne doar ascultarea care este de fapt o mică contribuție. În comparație cu ceea ce face El, ni se cere foarte puțin, și totuși, adesea, nu suntem dispuși să oferim nici acest puțin, preferând ca Dumnezeu să facă totul în locul nostru. *„Fă Tu, Doamne, ceea ce trebuie să fac eu”*, nu este o atitudine pe care Dumnezeu o va adopta în locul nostru.

Să citim din *2 Corinteni 3:17-18*: *„Căci Domnul este Duhul. Și unde este Duhul Domnului, acolo este libertatea. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.”* Amin.

Duhul Sfânt se implică activ în transformarea noastră, dorind să ne schimbe după chipul Lui, din slavă în slavă. Este o lucrare de mare importanță, în care Duhul Sfânt ne modelează. Dar este important să reținem că și noi trebuie să participăm la acest proces.

Să ne întoarcem la epistola apostolului Petru pentru a înțelege mai bine lucrarea Duhului și să explorăm și alte aspecte ale relației noastre cu Dumnezeu. Și apoi vom aborda și partea care ne revine nouă. În 1 Petru, versetul 2, citesc prima parte: *„După știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul.”* Ce altceva lucrează Duhul în noi? Sfințirea. Este sfințirea importantă? *„Fiți sfinți, că Eu sunt sfânt”*, ne spune Scriptura, iar Duhul Sfânt activează în acest sens. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt la lucru. Este esențial ca ei să lucreze. Și cât timp lucrează? Continuu. *„Tatăl Meu lucrează, de asemenea, și Eu lucrez.”*

Împreună lucrători cu Dumnezeu

Acum să ne concentrăm pe partea care ne este solicitată nouă, copiilor Lui, să ne implicăm în lucrarea Sa. Există partea lui Dumnezeu, dar avem și noi o responsabilitate în această lucrare. Să ne îndreptăm atenția spre Evanghelia după Matei, capitolul 9; am menționat deja acest citat din Matei 28, așa că nu ne vom întoarce acolo. *„Mergeți în toată lumea și faceți ucenici.”*

Aceasta este sarcina noastră. Este rolul celor care au atins deja o anumită maturitate spirituală; pentru a face ucenici, trebuie să fii tu însuți un ucenic. Nu poți fi un nou-născut spiritual și să te apuci să faci ucenici. Versetul 36, 37-38 spune: *„Când a văzut gloatele, îi s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor.”* Oile au nevoie de un păstor. Atunci El le-a spus ucenicilor Săi: *„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii; rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.”*

Ce este necesar în această lucrare a lui Dumnezeu? Lucrători. Cum vor merge dacă nu sunt trimiși de Cel care vorbește prin Cuvântul lui Dumnezeu? *„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc Evanghelia”* Cât de frumoase sunt, într-adevăr? Trebuie să mergem, pentru că este responsabilitatea noastră. Dumnezeu cheamă, dar o face prin intermediul nostru.

Așadar, în Tesaloniceni, am citit despre* „Cuvântul care a fost auzit de la noi. Nu l-ați primit ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum este în adevăr, ca pe cuvântul lui Dumnezeu.”* Prin urmare, noi trebuie să transmitem cuvântul lui Dumnezeu, sămânța Sa. Și aici ni se spune, *„mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii”*. Vom merge acum în 1 Corinteni, capitolul 3, pentru a discuta despre acești lucrători, despre care Apostolul Pavel vorbește.

În această lucrare de mântuire și salvare a sufletelor, nu suntem singuri. Pe lângă Dumnezeu, Domnul Isus, Duhul Sfânt și Cuvântul, sunt și lucrătorii lui Dumnezeu, frații din biserică care au atins maturitatea spirituală.

În Epistola întâi către Corinteni, începând cu versetul 5, găsim următoarele cuvinte: *„Cine este Pavel și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu prin care ați crezut. Și fiecare după puterea dată lui de Domnul.”* Aceste versete ne arată că Pavel și Apolo sunt slujitori ai lui Dumnezeu, fiecare lucrând cu puterea pe care Domnul le-a dat-o. De asemenea, este menționat că *„Mare este secerișul, dar puțini sunt slujitorii lui Dumnezeu.”*

Pavel explică rolul său și al lui Apolo în răspândirea Cuvântului: el a sădit Cuvântul, iar Apolo l-a udat, dar creșterea a fost datorată lui Dumnezeu. Acest lucru subliniază că nici cel care sădește, nici cel care udă nu sunt esențiali, ci Dumnezeu este cel care dă creșterea. În continuare, Pavel afirmă: *„Cel ce sădește și cel ce udă sunt totuna, și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui.”* Aceasta înseamnă că slujitorii sunt parteneri în lucrarea lui Dumnezeu și că fiecare va fi răsplătit conform muncii sale.

Pavel folosește metafora câmpului și a clădirii pentru a descrie relația dintre slujitorii lui Dumnezeu și credincioși: *„Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu, voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea Lui Dumnezeu.” *Amin.

Planul lui Dumnezeu include participarea oamenilor ca lucrători în proiectul Său divin. Luăm ca analogie două cupluri, unul fără copii și altul cu șase copii, pentru a ilustra cum experiențele de viață, precum creșterea copiilor, pot contribui la dezvoltarea și maturizarea unei persoane. Problemele și provocările întâmpinate în creșterea copiilor pot duce la o creștere personală semnificativă.

În final, autorul sugerează că, asemenea unui părinte care crește în rolul său prin îngrijirea copiilor, Pavel și alți slujitori ai lui Dumnezeu cresc spiritual prin îngrijirea *„copiilor spirituali”*. Această creștere este necesară chiar și pentru un apostol precum Pavel. Prin urmare, a avea *„copii spirituali”* este esențial pentru dezvoltarea spirituală a slujitorilor lui Dumnezeu.

Pavel încheie cu afirmația că slujitorii sunt colaboratori cu Dumnezeu și că credincioșii sunt câmpul și clădirea lui Dumnezeu. Pavel a participat, fără îndoială, alături de Dumnezeu în lucrarea de zidire spirituală, așa cum afirmă el însuși: *„După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu ca un meșter zidar înțelept am pus temelia și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra.”* Această clădire despre care vorbește Pavel este, în metafora sa, ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.

El continuă să explice că noi, credincioșii, suntem templul lui Dumnezeu, întrebând retoric: *„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu?”* Astfel, Pavel clarifică că el clădea templul lui Dumnezeu, o lucrare măreață, spirituală. În versetele 16 și 17, el întărește această idee: *„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?”*

Deși comunitatea era la începutul vieții de credință, fiind încă firească și lumească, Duhul lui Dumnezeu locuia în ei, chiar dacă nu aveau discernământul complet dezvoltat. Pavel avertizează că *„Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela va nimici Dumnezeu. Căci templul lui Dumnezeu este sfânt, cum sunteți și voi.”*

Aceste învățături sunt reiterate în 1 Corinteni, capitolul 4, versetele 14 și 15, unde Pavel scrie: *„Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă fac rușine, ci ca să vă sfătuiesc ca pe niște copii prea iubiți ai mei. Căci chiar dacă ați avea 10.000 de învățători în Hristos, totuși nu aveți mai mulți părinți, pentru că eu v-am născut în Hristos Isus prin Evanghelie.”* Amin.

Pavel se referă la credincioși ca la *„copii preaiubiți ai mei”*, subliniind că, deși ar putea avea mulți învățători, ei nu au decât un singur părinte spiritual, el însuși, care i-a născut prin Evanghelie. În contextul creșterii sfinților pentru desăvârșirea lor, Pavel pune întrebarea retorică dacă este nevoie de lucrători, sugerând că nu putem crește spiritual în izolare, ci avem nevoie de comunitatea credincioșilor și de îndrumare. El afirmă: *„Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.”* În versetul 16, Pavel îndeamnă: *„De aceea vă rog să călcați pe urmele mele.”* El menționează și despre Timotei, pe care îl numește *„copilul meu preaiubitl”*, arătând că Timotei este un fiu spiritual pentru el.

Pavel a avut mai mulți *„copii”* spirituali, pe care i-a îndrumat și crescut în credință, printre care se numără Tit, Filimon și Onisim. Relațiile sale cu aceștia sunt evidențiate în epistolele pe care le-a scris către Timotei (1 și 2 Timotei) și Tit, unde se observă o legătură profundă între părinte spiritual și copil.

Epistola lui Pavel către Filimon este o lectură scurtă, dar plină de semnificații. Când o citim, ne întrebăm de ce este inclusă o scrisoare atât de concisă în Scriptură și care este relevanța personajului Onisim pentru noi astăzi. Totuși, în această epistolă, putem observa o relație profundă, asemenea celei dintre părinte și copil, așa cum Pavel îl descrie pe Onisim: *„Ți-l trimit pe adevăratul meu copil pe care l-am născut în lanțuri, inima mea.”* Aceasta ilustrează modul în care lucrarea lui Dumnezeu ne unește și ne face colaboratori în planul Său divin.

În continuare, ne întoarcem spre noi înșine, spre cei care s-au născut din nou. Este esențial să ne întrebăm dacă participăm activ la propria noastră creștere spirituală sau dacă ne comportăm ca un elev care nu se implică în procesul de învățare. În Efeseni 4:11, ni se spune clar că Dumnezeu *„a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,”* cu scopul de a ajunge *„la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”*

Aceasta este o chemare la maturizare spirituală, la a nu mai fi *„copii, plutiți încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură”*, ci să creștem în adevăr și dragoste, având-L pe Hristos ca model suprem.

Este oare un lucru nesemnificativ să fim parte din trupul lui Hristos, să contribuim la creșterea și desăvârșirea sfinților? Desigur că nu. Nu suntem lăsați să ne descurcăm singuri în această călătorie. Chiar dacă ne simțim slabi la început, asemenea unui nou-născut, nu trebuie să ne îndoim de capacitatea noastră de a crește și de a atinge maturitatea. La fel cum un copil se dezvoltă prin îngrijirea părinților săi, noi creștem spiritual prin ceea ce Dumnezeu a pus în noi.

Noi putem să udăm și să sădim, dar este Dumnezeu cel care *„face să crească”*. În final, tot ceea ce putem face este să ne hrănim cu Cuvântul, să ne rugăm și să trăim conform învățăturilor Sale, în timp ce Dumnezeu lucrează în noi pentru a produce creșterea spirituală.

Totuși, este esențial să ne îndeplinim partea noastră de responsabilitate. Nu se discută suficient despre rolul bisericii sau despre contribuția lucrătorilor. Vă îndemn să citiți un verset din Coloseni, capitolul 1, după care ne vom concentra pe responsabilitatea personală care ne revine fiecăruia dintre noi. Trebuie să reținem că, dacă nu ne asumăm această responsabilitate, nimic nu se va întâmpla.

Toate lucrările în Măreția Lui Dumnezeu, toate planurile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru mine, se vor opri dacă eu nu răspund chemării Lui. Coloseni capitolul 1, versetul 28 și 29. Apostolul Pavel spune: *„Pe El îl propovăduim noi, sfătuind pe orice om și învățând pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.”* Acesta este lucrul pe care îl face Apostolul Pavel. El, Pavel, nu numai Dumnezeu, este cel care lucrează. *„Și mă lupt după lucrarea puterii Lui care lucrează cu tărie în mine.”* Amin.

Apostolul Pavel nu este singurul care a lucrat în acest fel. Apolo a făcut același lucru? Desigur. Ucenicii Domnului au procedat la fel? Fără îndoială. *„Mergeți și faceți ucenici. Creșteți-i. Aduceți-i la statura de om mare.”* Aceasta este responsabilitatea noastră, responsabilitatea Bisericii.

Lucrarea noastră

Acum să ne îndreptăm atenția către responsabilitatea individuală, mergând la Galateni, capitolul 5, unde vom citi versetul 6: *„Căci în Hristos Isus, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur, n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.”* Iată încă un exemplu de lucrare activă.

Să ne amintim ce spune Iacov despre credință: *„Credința fără fapte este moartă.”* Chiar și demonii cred. Și apostolul Iacov întreabă: *„Vrei să înțelegi, dar, om nesocotit, că credința fără fapte este moartă?”* Credința a lucrat împreună cu faptele lui Avraam, iar prin fapte, credința lui Avraam a devenit desăvârșită.

Aceasta este responsabilitatea noastră. Credința trebuie să fie activă. Nu este suficient să avem doar credință cum zic unii: *„Cred în Domnul Isus și sunt mântuit. Prin har, frate, eu nu am nimic de făcut.* *Eu particip doar la adunare și îi aduc laudă Domnului pentru lucrarea pe care o desfășoară în mine*.*„*

Dar credința mea trebuie să fie însoțită de acțiune. Să ne îndreptăm acum către 2 Petru. Este responsabilitatea noastră să ne străduim cu toată puterea, așa cum este scris în 2 Petru, capitolul 1, versetele de la 5 la 11, unde găsim un ansamblu de aspecte importante. *„De aceea, dați-vă și voi toate silințele.”* Cine trebuie să facă acest lucru? Noi toți, fiecare dintre noi.

Am observat deja partea lui Dumnezeu: dumnezeiasca Lui putere ne-a oferit tot ce este necesar pentru viață și evlavie. Aceasta este contribuția Sa, așa cum este menționat la versetul 3. Prin

urmare, este esențial să ne dăm toată silința pentru a adăuga la credința noastră fapte concrete. Credința trebuie să fie activă, nu pasivă.

Să luăm exemplul lui Noe: credința sa a trebuit să fie însoțită de răbdare și acțiune. Dacă Noe doar ar fi auzit de la Dumnezeu despre potop și ar fi crezut în acesta, dar nu ar fi construit arca, ce s-ar fi întâmplat când potopul ar fi venit? Nu ar fi avut unde să se adăpostească. Noe ar fi putut să spună că nu poate să construiasca arca, că este slab, că nu are experiență în construcția de corăbii. Dar, chiar dacă nu construise niciodată o corabie și nu știa nimic despre asta, cu ajutorul lui Dumnezeu, a reușit să construiască arca, care avea o lungime de 150 de metri. Așadar, chiar dacă Petru nu a construit niciodată chipul lui Hristos în el, cu ajutorul lui Dumnezeu, ar putea începe lucrul, dar trebuie să se străduiască din greu.

Trebuie să adăugăm la credința noastră fapta, la fapte cunoștința, la cunoștința înfrânare, la înfrânare răbdare, la răbdare evlavie, la evlavie dragoste frățească și la dragoste frățească iubire de oameni. Aceasta este partea noastră de responsabilitate în colaborarea cu Dumnezeu. Duhul Sfânt lucrează în noi, la fel și Cuvântul lui Dumnezeu.

Trebuie să fim atenți să distingem între șoapta Duhului Sfânt și vocea duhului rău care poate contraface cuvântul lui Dumnezeu. Chiar și când suntem ispitiți să folosim Scriptura în mod greșit, așa cum a fost și Domnul Isus ispitit, avem frați mai maturi în credință care ne pot îndruma și ne pot readuce pe calea cea bună, conform cuvântului lui Dumnezeu. Partea noastră este să ne dăm toată silința, *căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, *acestea de mai sus care le-am citit,* ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoaștere a Domnului nostru, Isus Hristos.*

Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățat de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea lui Dumnezeu și alegerea voastră. Să întărim chemarea Lui și alegerea noastră. Căci dacă faceți lucrul acesta nu veți aluneca niciodată.

În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Și pe ce promisiune mai mare vrem? Facem lucrul acesta, și Dumnezeu își face partea Lui suta la sută. Noi avem probleme, noi nu le facem cum trebuie, la noi este o problemă. Când îmi zice să fac, să bat să zicem: cuiele, în loc să bat 100 de cuie, bat numai 90. Dacă El zice că trebuie să bat 100, El știe de ce.

Noi de fapt când spunem, sunt slab și nu pot, ne învinovățim singuri. *„Sunt slab. Domnul să aibă milă de mine că eu sunt slab”. *Sunt slab pentru că nu fac, de aia sunt slab. Nu pentru că Dumnezeu nu are putere, Dumnezeu are putere.

O să mergem și în Psalmul 119, să vedem ce zice despre partea noastră. Versetul 57. Începem cu partea noastră care ne revine nouă. *„Partea mea, Doamne,”* auziți cum zice, *„partea mea”, *partea lui Dumnezeu, am aflat-o*.” Partea mea, Doamne, o spun,* *este să păzesc cuvintele Tale.” *Amin.

Spune despre Noe, în Geneza 6: *„Și Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul.”* Noe a terminat arca, pentru că a făcut tot ce-i poruncise Domnul. Domnul a fost cu el până la sfârșit. A făcut toată corabia, în toate amănuntele. Toate sau potrivit perfect.

Când a terminat, ce i-a zis Dumnezeu? *„Intră în corabie.”* Și peste șapte zile va veni potopul. *„Intră în corabie.”* Când voi termina partea mea, ce va zice Domnul*?* *„Gata. De acum te așteaptă cununa.”*

Așa a spus apostolul Pavel. *„Mi-am sfârșit alergarea. Am terminat lucrarea pe care mi-a dat-o Domnul. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii.”* Este o afirmație frumoasă. Partea mea este a mea și nu mi-o va face Dumnezeu niciodată. Dacă Noe se oprea din construcția corăbiei la 95%, Dumnezeu nu-i completa partea lipsă. Cei 5% rămași nu erau pentru Dumnezeu. Aceasta era partea lui Noe.

Dumnezeu a fost proiectantul, a furnizat materialele necesare – păduri, grinzi, absolut tot ce a fost nevoie, l-a îndemnat, l-a sfătuit, l-a călăuzit, i-a spus ce dimensiuni să aibă arca. Dar cine trebuia să manevreze ciocanul? Noe. Noe trebuia să angajeze oameni, probabil că era nevoie de mai mulți lucrători. Trebuia să fim împreună lucrători cu Dumnezeu. Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Va termina Dumnezeu lucrarea fără noi? Să fac o ilustrație simplă: ne angajăm la Dacia Pitești.

Dacia Pitești produce autoturisme de ani de zile. Când mă angajez eu, firma va continua să producă autoturisme. Sunt angajat pe un post unde sarcina mea este să strâng roțile. Particip la acest proces? Da, particip. Ce începe Dacia Pitești, finalizează. Dar acum sunt și eu parte din acest proces. Particip la această lucrare măreață a firmei Dacia. La fel este și cu noi acum. Tot ce începe Dumnezeu, tot ce a început cu Avraam, a finalizat.

Avraam este acum împreună cu Tatăl. Moise? Petru l-a văzut pe munte împreună cu Domnul Isus. Dumnezeu a terminat lucrarea cu ei? Da. Și cu noi o va termina, doar să intrăm în ‘uzina’ Lui. Dacă lucrăm împreună cu El, suntem harnici și nu leneși și neroditori, va finaliza lucrarea cu noi? Da. Vița care aduce rod, ce face Dumnezeu cu ea? O curățâ, ca să ducă și mai mult rod. Amin.

Sursa: *Noi suntem lucrători împreună cu Dumnezeu* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/noi-suntem-lucratori-impreuna-cu-dumnezeu